

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce P. Ř., zastoupeného JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem v Praze 4, Jeremenkova 106 (Sporthotel OAZA), proti žalovanému Ministerstvu financí, Praha 1, Letenská 15, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem v Praze 5, nám. 14. října 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2003, čj. 533/91 461/2002, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2005, čj. 11 Ca 85/2003-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Finanční úřad rozhodnutím ze dne 4. 10. 2000, čj. 119160/00/003913/4531, zastavil podle § 27 odst. 1 písm. h) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“, „d. ř.“) řízení, zahájené podáním žalobce ze dne 24. 5. 2000 (dodatečným daňovým přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 1994). Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu rozhodnutím ze dne 28. 3. 2001, čj. FŘ-1297/11/01, zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí finančního úřadu. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 1. 2003 pak žalovaný podle § 55b daňového řádu nepovolil přezkoumání rozhodnutí finančního ředitelství.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Podání dodatečného daňového přiznání odůvodnil tím, že finanční

ředitelství neshledalo podmínky pro užití mimořádných opravných prostředků podle § 54 daňového řádu. O konkrétních výdajích dle § 10 odst. 5 daňového řádu, které byly předmětem dodatečného daňového přiznání přitom nebylo pravomocně rozhodnuto. Výdajové doklady prokazující výdaje ve skutečné výši nemohly být žalobcem bez jeho zavinění dříve předloženy, finanční úřad ani finanční ředitelství přitom neuznaly jiné důkazy než prvotní doklady o výdajích. Finanční úřad zastavil řízení o dodatečném daňovém přiznání žalobce, daň tedy byla vyměřena v původní nesprávné výši. Argumentaci žalovaného, podle které rozhodnutí jímž odvolací orgán zastavil řízení nelze přezkoumat podle § 55b daňového řádu, nelze použít.

Městský soud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl usnesením napadeným poté kasační stížností.

Soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že rozhodnutí žalovaného je ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s., za použití § 65 odst. 1 s. ř. s., vyloučeno. Neshledá-li orgán, který má rozhodnout o povolení nebo nařízení přezkumu podle § 55b daňového řádu, existenci důvodů pro přezkum, žádost zamítne. Jedná se o situaci obdobnou řízení o podnětu k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 správního řádu; v řízení podle správního řádu je však nedůvodná žádost odložena sdělením úřadu straně, zatímco v daňovém řízení je vydáno formální rozhodnutí o nepovolení přezkumu. Existence formálního rozhodnutí však nemění ničeho na tom, že rozhodnutí nezasáhlo do hmotněprávních oprávnění a povinností žalobce.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, jejíž důvody shledal v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Městskému soudu vytkl, že nesprávně hodnotil rozhodnutí žalovaného, které zasahuje do hmotněprávních oprávnění stěžovatele. Ten byl zkrácen na svých právech tím, že nebylo zjištěno nesprávné vyměření jeho daně. Stěžovatel dále odkázal k nálezů Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 271/96, ze kterého vyplývá, že občan má právo na přezkum zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy, jestliže tvrdí, že jím byl zkrácen na svých právech.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ve svém vyjádření uvedl, že rozhodnutí o nepovolení přezkumného řízení podle § 55b daňového řádu nepodléhá soudnímu přezkumu a nezasáhlo do subjektivních hmotněprávních oprávnění a povinností stěžovatele.

Kasační stížnost není důvodná. O jejích důvodech Nejvyšší správní soud uvažil:

Stěžovatel činí sporným závěr městského soudu, podle kterého rozhodnutí žalovaného nezasahuje do hmotněprávních oprávnění stěžovatele. Nejvyšší správní soud se přitom zcela ztotožňuje s právním názorem městského soudu, který vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení ze dne 25. 6.

2003, čj. 5 A 143/2002-98¹, usnesení ze dne 12. 6. 2003, čj. 7 A 54/2002-30², a usnesení ze dne 29. 4. 2003, čj. 6 A 153/2002-18³).

K odkazu stěžovatele na nálezn Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 271/96 Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o judikaturu samotným Ústavním soudem již delší dobu překonanou (srov. především stanovisko pléna Ústavního soudu ČR ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. Pl. ÚS – st. 12/2000, a dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2001, sp. zn. III. ÚS 259/2000⁴, usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. III. ÚS 193/02⁵, či pro dobu po 1. 1. 2003 usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 516/03⁶).

Kasační stížnost není důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud rovněž vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl bez průtahů po jejím podání. Při rozhodnutí o kasační stížnosti je pak rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k žalovanému má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný, který byl ve sporu zcela úspěšný, by měl právo na náhradu nákladů řízení, ty mu však nad rámec běžné úřední činnosti vznikly pouze právním zastoupením. Nejvyšší správní soud náklady, které žalovaný v řízení vynaložil v souvislosti s udělením plné moci advokátovi, nepovažuje za účelně vynaložené neboť žalovaný ústřední správní orgán zaměstnává kvalifikované pracovníky, a měl by být schopen sám obhájit rozhodnutí, které vydal v rámci své působnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. dubna 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

¹ www.nssoud.cz/anonym.php?ID=5582

² www.nssoud.cz/anonym.php?ID=5048

³ www.nssoud.cz/anonym.php?ID=1988, rovněž č. 14/2003 Sb. NSS

⁴ Sb. ÚS, svazek č. 21, usnesení č. 5, str. 481

⁵ Sb. ÚS, svazek č. 27, usnesení č. 27, str. 321

⁶ Sb. ÚS, svazek č. 33, usnesení č. 37, str. 575

